

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Zuzanou Bystřickou ve věci žalobce: **A.H.**, nar., státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2013, č.j. OAM-6/ZA-ZA06-ZA05-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadeného rozhodnutí

[1] Žalobce se včas podanou žalobu domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb.,

o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), ve znění pozdějších předpisů.

[2] Žalovaný dospěl ve správním řízení k závěru, že nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by žalobce mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodů významných pro azylové řízení. Neuvedl žádné skutečnosti, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Důvody, které žalobce tvrdil ohledně opuštění vlasti byly totožné s těmi, které byly již posouzeny v předchozím řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný zvažoval možnost udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, zabýval se především zdravotním stavem žalobce, jeho konkrétními zdravotními problémy a posuzoval je v souvislosti s případným návratem žalobce do země původu. Důvody pro udělení humanitárního azylu neshledal. V úvahách o doplňkové ochraně žalovaný jednak vyšel z tvrzení žalobce, jednak se zabýval situací na Ukrajině obecně. Konstatoval, že vzhledem ke skutečnostem sděleným žalobcem není jeho případné vycestování v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[3] V zákonem stanovené lhůtě podal žalobce proti tomuto rozhodnutí žalobu. Žalovanému vytkl, že opomenul použít při hodnocení jeho žádosti § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Namítl, že došlo k porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Správní orgán zjištěný skutkový stav nesprávně právně kvalifikoval, když rozhodl dle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu a nepřihlížel k faktické skutkové podstatě zákonné skutkové podstatě pronásledování upravené v § 12 zákona o azylu. Dle svého přesvědčení splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12, nebo minimálně podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

[4] Část žaloby žalobce doručil soudu psanou ručně v jazyce ukrajinském. Soud zajistil překlad této písemnosti. Žalobce shrnul skutkový stav věci, popsal svůj život na Ukrajině před odjezdem do České republiky. Vyslovil názor, že se žalovanému nechtělo postupovat podle zásady non-refoulement. Poukázal na čl. 10 Ústavy ČR a čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků. Dle jeho názoru žalovaný postupoval špatně, pokud uvedl, že žalobce neměl problémy ze strany státu, ale ze strany obyčejných lidí. Poukázal na případ bývalé premiérky Tymošenkové, kdy celému světu bylo zřejmé, jak se na Ukrajině dodržují lidská práva a svobody. Mnoho států a jejich představitelů vyslovalo nesouhlas, pokud jde ale o žalobce, měří se mu jiným metrem. Pokud není politik, nikoho nezabil ani neokradl stát, nemůže mít problémy. Žalovaný nepostupuje v řízení o udělení mezinárodní ochrany objektivně, poskytl ve velmi krátké lhůtě mezinárodní ochranu manželovi J. T. Žalobce nikdy neslyšel, že by měl na Ukrajině velké problémy nebo se angažoval v politice. V jeho případě platí jiná kritéria než je tomu u žalobce. Žalovaný žalobci nevěří, že může mít problémy, které působí na jeho zdraví. Myslí si, že s obyčejným člověkem mohou zacházet nelidsky. Žalobce žádal o humanitární azyl, protože jeho zdraví je závislé na jeho psychickém stavu. Pokud mu hrozila deportace na Ukrajinu, došlo vždy ke zhoršení jeho zdraví, měl dvakrát i epileptický záchvat. Po záchvatech se mu zhoršila paměť, bolí ho hlava, má neklidné sny.

Když se situace uklidnila, zlepšilo se i jeho zdraví. V České republice žije již 6 let, chtěl by zde zůstat, zapojil se i do běžného života. Zdravotní péče je zde lepší než na Ukrajině. Není pravdou, že by ve správním řízení uváděl, že se na Ukrajině může léčit. Žalobce je přesvědčen, že kdyby žalovaný posoudil jeho žádost spravedlivě, vzal v úvahu jeho zdravotní stav a to, že je ateista, komsomolec a byl stoupencem komunistické strany, tak by mu udělil humanitární azyl. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[5] Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 9. dubna 2013 navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být v zemi původu vystaven pronásledování z důvodů uvedených v §12 zákona o azylu nebo ohrožen vážnou újmou ve smyslu §14a zákona o azylu. V případě žalobce se jedná o druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž v obou případech žalobce tvrdil, že svou vlast opustil z důvodu nevraživosti spoluobčanů způsobené tím, že byl členem komunistické strany a ateistou. Tyto potíže nenaplnily především z důvodu nízké intenzity definici pronásledování, proto ani obavy vznesené v tomto směru neshledal žalovaný důvodnými. Je také zřejmé, že odjezdu žalobce z vlasti v roce 1997, tedy více než před 15 lety, nepředcházela žádná bezprostřední událost. Do České republiky přijel na pracovní vízum. Nyní žalobce tvrdil, že nejistá situace se podepsala na jeho zdravotním stavu, v roce 2007 a 2009 měl epileptický záchvat. Z jeho výpovědi je ale zřejmé, že se nikde neléčí, lékaře navštívil naposled v červenci loňského roku. Lékař mu navíc nepředepsal žádnou medikaci, doporučil mu pouze rekreaci. Na výslovný dotaz správního orgánu, zda mu může být lékařská péče poskytnuta v jeho vlasti, žalobce výslovně odpověděl, že ano. Žalovaný zdůraznil, že institut mezinárodní ochrany neslouží k zajištění kvalitnější, nebo bezplatné zdravotní péče.

IV. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[6] V řízení podle části III., hlavy II., dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

[7] Ve věci proběhlo dne 7. 11. 2013 jednání před Krajským soudem v Brně. Účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích k věci. Žalobce vyslovil názor, že v předešlém řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyl úspěšný proto, že žádost podal až po 7 letech pobytu v České republice, když byl zajištěn z důvodu absence povolení k pobytu a zdůraznil, že před touto událostí o možnosti žádat o mezinárodní ochranu ani nevěděl. Poukázal na vázanost České republiky mezinárodními úmluvami. Uvedl, že v České republice nyní žije již 17 let, když opustil svoji vlast, nebyly takové možnosti jako nyní, nemohl si zaznamenat, jak se k němu chovali lidé například v práci. Je těžké stanovit hranici únosnosti šikanování. Manžel J.T. měl úplně jiné možnosti. Obyčejný člověk je na tom daleko hůř než známé osoby.

Nežádá pro sebe žádné výhody, je schopen si platit zdravotní i sociální pojištění. V České republice se mu líbí, zná její historii, žije spokojeně v malé vesnici, umí česky. Do země původu se nechce vrátit, za dobu, co tam nežije, se mnoho věcí změnilo.

[8] Žalobce bez bližší specifikace namítal porušení řady ustanovení správního řádu. Těmto námitkám nemůže soud přisvědčit. Z postupu žalovaného v průběhu správního řízení je zřejmé, že postupoval tak, aby byl řádně zjištěn skutkový stav věci a ten také v dostatečném rozsahu zjistil. Žalobci dal možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti a k podání žádosti. Přihlédl k tomu, že se jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Své rozhodnutí žalovaný dostatečně srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, zabýval se všemi rozhodnými skutečnostmi, z odůvodnění je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud žádost shledal nedůvodnou. V postupu žalovaného tak soud neshledal žádné pochybení.

[9] Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 7.1.2013. Uvedl, že z Ukrajiny odecestoval v roce 1997, protože byl terčem urážek spoluobčanů. Byl ponižován proto, že je ateista a byl příslušníkem komunistické strany. Pokoušel se přestěhovat a žít na jihu Ukrajiny, setkal se tam však se stejnými problémy. Navíc mu říkali, že na jihu nemá co dělat. Cítil se neustále pod tlakem, což se podepsalo na jeho zdravotním stavu. V roce 2007 a 2009 měl dva záchvaty epilepsie. O azyl žádá především z humanitárních důvodů. Když se dostává do stresové situace, častěji se potí a zhoršuje se mu zdraví. Má také tiky v oku a občas neovladatelnou levou ruku, křeče v obličeji a bolesti hlavy. Avizoval, že doloží lékařské zprávy, které jsou v současné době u jeho zástupkyně.

[10] Při pohovoru, který se konal dne 16.1.2013 žalobce uvedl, že do České republiky přijel v roce 1997 s pracovním vízem, které mu bylo následně prodlužováno, měl ho do roku 2002 nebo do roku 2003. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že se momentálně neléčí, ale léčit se chce, jeho právnička mu momentálně shání psychiatra, který by mu pomohl. U psychiatra byl po záchvatech epilepsie, dostal předepsaný diazepam. Druhý záchvat v roce 2009 dostal, protože byl pod tlakem z důvodu zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud je v klidu, že vše v pořádku. Naposledy byl u lékaře v červenci loňského roku, lékař mu doporučil, aby odjel na dovolenou. Pokud si mu žalobce stěžoval, že ho bolí hlava a zapomíná, lékař mu sdělil, že není jednoduché ho někam poslat na vyšetření, protože je to drahé a on je cizinec. Rovněž mu řekl, že pokud je v klidu a nemá problémy, tak takové vyšetření není nutné (žalobce po návštěvě u lékaře nedoložil žádný doklad).

[11] Žalobce sdělil, že jeho zdravotní stav dle jeho názoru vyžaduje návštěvu psychiatra, se kterým by mohl své problémy probrat. Pokud byl dotázán, zda mu tato péče může být poskytnuta v jeho vlasti, odpověděl „ano, ale bojím se návratu“. Rovněž sdělil, že se bojí v případě návratu zhoršení svých problémů, neboť bude pod větším tlakem z důvodu, že tam nežije již téměř 16 let. Obává se, že ho budou opět urážet. Případný návrat na Ukrajinu by byl pro něj velkou psychickou ránou. Rovněž uvedl, že lékařská péče v Česku nejde srovnat s ukrajinskou.

[12] Se státními orgány, ani s policií neměl na Ukrajině nikdy problémy. Šlo pouze o problémy s lidmi, kteří ho ponižovali. Nikdy nebyl zbit, ani jinak fyzicky napadnut. Když si stěžoval na policii a řekl, že nešlo o fyzické napadení, pouze o ponižování, řekli, že to budou řešit. Snažili se lidem domluvit, ale nic se nezměnilo. Žalobce potvrdil, že důvody, které nyní uvádí k opuštění vlasti jsou shodné s těmi, které uvedl v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[13] Žalovaný ve věci rozhodl podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, podle kterého se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo, že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

[14] Žalobce namítal, že žalovaný pochybil v případě aplikace § 12 a § 14a zákona o azylu, pokud je nevyužil, neboť je přesvědčen o tom, že skutečnosti jím uvedené ve správním řízení svědčí o pronásledování a ohrožení vážnou újmou.

[15] Soud konstatuje, že tato námitka není důvodná. Žalovaný skutečnosti tvrzené žalobcem podle uvedených ustanovení zákona o azylu důkladně vyhodnotil, byť žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že o azyl žádá především z humanitárních důvodů. Soud se s jeho závěry zcela ztotožňuje.

[16] Žalobce aplikoval skutečnosti tvrzené žalobcem na ust. § 12 zákona o azylu a dospěl k závěru, že se nejedná o pronásledování ve smyslu tohoto ustanovení. Poukázal především na nízkou intenzitu problémů žalobce na to, aby jednání spoluobčanů žalobce bylo možno považovat za opatření působící psychický nátlak ve smyslu § 2 odst. 6 zákona o azylu. Žalovaný poukázal rovněž na to, že důvody tvrzené žalobcem byly již jedenkrát posouzeny a to jak žalobcem, tak i krajským soudem i Nejvyšším správním soudem. Žalovaný tedy nemá důvod odchýlit se od svého dřívějšího názoru.

[17] Žalovaný skutečnosti tvrzené žalobcem důkladně posoudil podle ust. § 14a zákona o azylu a možnost ohrožení vážnou újmou ve smyslu ust. § 14a neshledal. Zdůraznil, že žalobce sám uvedl, že nikdy neměl žádné problémy se státními orgány ve své vlasti. Žalovaný z obecného hlediska vyhodnotil rovněž současnou situaci na Ukrajině a konstatoval, že vzhledem ke zjištěným skutečnostem vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky.

[18] Soud dále uvádí, že z tvrzení žalobce je naprosto zřejmé, že měl problémy se soukromými osobami, přičemž tyto nejsou nijak přičitatelné státu. Jak sám žalobce uváděl, pokud se obrátil na policii, věci se zabývala, lidem, kteří slovně na žalobce útočili, policisté „domluvili“. Věci se tedy zabývali, jejich reakce odpovídala charakteru a intenzitě problémů, s kterými se žalobce potýkal. Za podstatný soud pokládá rovněž fakt, že skutečnosti tvrzené žalobcem byl již jedenkrát posouzeny žalovaným i soudem, nebylo shledáno, že by byly důvody pro aplikaci §12 nebo §14a zákona o azylu.

[19] Největší pozornost žalovaný věnoval posouzení žádosti žalobce z hlediska ust. § 14 zákona o azylu, tedy z hlediska humanitárního azylu. Popsal v této souvislosti zdravotní stav

žalobce, vzal v úvahu jeho tvrzení, že k jeho dvěma epileptickým záchvatům došlo, pokud byl pod psychickým tlakem. Konstatoval, že správní orgán se zdravotním stavem žalobce zabýval již v předchozím rozhodnutí, kde rovněž vzal v úvahu dva epileptické záchvaty žalobce a dále potíže žalobce s klouby a páteří, o kterých doložil lékařské zprávy. V rozhodnutí ze dne 13.10.2011 shledal, že žalobce nelze považovat za osobu natolik nemocnou, aby její zdravotní stav vyžadoval udělení azylu z humanitárního důvodu. Žalovaný je přesvědčen, že od té doby nenastala u žalobce taková změna, aby došlo ke změně závěru. Žalobce sice tvrdí, že se jeho zdravotní stav zhoršuje, s ničím se však neléčí a naposledy navštívil lékaře v červenci loňského roku, s tím, že lékař mu doporučil pouze rekreaci. Vzal rovněž v úvahu, že žalobce sám potvrdil, že se může léčit i v zemi původu.

[20] Soud se plně ztotožňuje se závěry, které žalovaný učinil ve vztahu k možnosti udělení mezinárodního azylu. Žalovaný ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu vyhodnotil skutečnosti tvrzené žalobcem, svoje závěry zdůvodnil. Soud neshledal ani v této souvislosti žádné pochybení žalovaného.

[21] Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003-48, podle kterého *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kriteria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“*

[22] Pokud žalobce zpochybňoval, že uvedl ve správním řízení, že má možnost se léčit v zemi původu, soud konstatuje, že tato námitka není důvodná, žalobce při pohovoru výslovně uvedl, že dle jeho názoru jeho zdravotní stav vyžaduje „sednout si s nějakým psychiatrem a říct mu, o co se jedná“. K výslovnému dotazu, zda mu tato péče může být poskytnuta v jeho vlasti uvedl „ano“. Zároveň zpochybnil úroveň ukrajinské lékařské péče. Případnou nižší úroveň lékařské péče však nelze považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

[23] Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2006, čj. 30 Az 84/2005-32, podle kterého *„Skutečnost, že žalobce není spokojen s úrovní zdravotní péče v zemi svého původu, není zákonným důvodem pro vyhovění jeho žádosti o udělení azylu.“*

[24] V žalobě se žalobce domáhal uplatnění zásady non – refoulement vůči své osobě. Z čl. 10 Ústavy České republiky vyplývá aplikační přednost zde vymezených mezinárodních smluv před běžnými zákony. Je nesporné, že mezi mezinárodní smlouvy mající aplikační přednost patří i Úmluva o právním postavení uprchlíků z r. 1951, publikovaná pod č.

208/1993 Sb. Podle čl. 33 odst. 1 této úmluvy „žádný smluvní stát nevyhostí jakýmkoli způsobem nebo nevrátí uprchlíka na hranice zemí, ve kterých by jeho život či osobní svoboda byly ohroženy na základě jeho rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské vrstvě či politického přesvědčení“ (zásada non-refoulement). Aby bylo možno tuto zásadu vztáhnout na osobu žalobce, musel by být uprchlíkem ve smyslu uvedené Úmluvy. Muselo by se tedy jednat o osobu, která „se nachází mimo svou vlast a má oprávněné obavy před pronásledováním z důvodů rasových, náboženských nebo národnostních nebo z důvodu příslušnosti k určitým společenským vrstvám nebo i zastávání určitých politických názorů, je neschopna přijmout nebo vzhledem ke shora uvedeným obavám odmítá ochranu své vlasti“. V řízení nebylo zjištěno, že by žalobce mohl být uprchlíkem ve smyslu této definice.

[25] Soud v tomto směru poukazuje na rozsudek NSS ze dne 4. 8. 2005, č.j. 2 Azs 343/2004-56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého „V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá.“.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky nedůvodnými. Problémy žalobce, kvůli kterým podal žádost o udělení mezinárodní ochrany jednak nebyly takové intenzity a charakteru, aby je vůbec bylo možno považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu, dále nebyl naplněn předpoklad, že by mohly být přičitatelné státní moci. Nebyly tvrzeny ani zjištěny skutečnosti nasvědčující o hrožení vážnou újmou ve smyslu §14a zákona o azylu. Žalovaný nepochybil, pokud žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany zamítl jako zjevně nedůvodnou podle §16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Jelikož v řízení nevyšly najevo jakékoliv vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[27] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení náhrada nákladů řízení příslušela, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud jejich náhradu nemohl přiznat.

Poučení: Proti tomuto rozsudku, který nabývá právní moci dnem doručení (§ 54 odst. 5 s.ř.s.) je přípustná kasační stížnost za podmínek stanovených v § 102 a následujících s.ř.s., která musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel, který nemá

vysokoškolské právnické vzdělání, musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Brně dne 7. listopadu 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolína Marešová